

РОЗДІЛ 1

ПЕРА

У Нью-Йорку вирувала справжня зима: невпинна снігова навала перетворила хмарочоси на заледенілі будівлі, а вулиці осипала крижаними цілунками. Заметіль швидко накрила пухнастою ковдрою навіть новорічну ялинку, яка гордо височіла в Рокфеллер-центрі.

Ми також прикрасили ялинку у вітальні, огорнувши її гірляндою з білими вогниками. Я завжди наполягала на тому, щоб у квартирі була справжня ялинка. Уже сам запах смолистої сосни з лісу дарував відчуття свята. Потім вся підлога рясно вкривалася сосновими голками, і їх важко було позбутися, проте дух свята був того вартий.

Я тримала в руках прикрасу, вагаючися, куди ж її повісити. Така собі дещиця, недбало зафарбована в червоний колір, із фото всередині. На світлині — восьмирічний Джейкоб.

Він зробив цю прикрасу власноруч як шкільне завдання, а пізніше, коли переїхав від батьків, забрав її з собою.

Особисто я не розуміла саму ідею Різдва, оскільки ніколи його по-справжньому не святкувала. Я виросла в сиротинці, одного разу мене навіть удочерили, але прийомні батьки швиденько позбулися мене, коли усвідомили, що мати ще одну дитину в родині — надто великий фінансовий тягар. Це сталося напередодні Різдва.

У двері несподівано постукали, прикраса ледь не вислизнула з рук. Якщо б вона, не дай боже, впала на підлогу і розбилася на друзки, я ніколи б собі цього не пробачила. Джейкоб ніжно плекав власні дитячі спогади. Його оточували люблячі батьки та сестра, до якої він чіплявся за першої-ліпшої нагоди.

Я сховала прикрасу назад у коробку і пішла відчиняти двері. На порозі стояв незнайомець у чорній шкіряній куртці з довгим чорним засаленим волоссям. Кошлаті брови надавали йому загрозливого виду. На шкіряних чоботах поблискували крапельки талого снігу.

Не чекаючи на запрошення, він упевнено зайшов:

— Джейкоб удома?

— Агов! Притримай-но коней! — Я штовхнула його в груди. — Тебе в дім ніхто не запрошував. Тож не перетинай межу, це червона лінія.

Я носком вказала на металеву смугу на підлозі, яка відділяла мою квартиру від передпокою.

Його косматі брови ще більше полізли вгору.

— А тепер кажи, чим можу стати у пригоді? — Я не мала ані найменшого поняття, хто до нас завітав, але він явно був знайомий із Джейкобом.

— Мені потрібен Джейкоб.

— Джейкоба немає вдома. А ти хто такий?

— Джейкоба немає вдома, хай йому грець! — Відчутний акцент видавав у ньому італійця. — Я знаю, що він удома. Скажи йому, нехай вийде, а то пошкодує.

— Його насправді немає вдома! — гаркнула я. — Він на роботі. Що сталося?

— Тебе не обходить. — Він погрозово подивився на мене та відступив. — Краще нехай заплатить. Він не зможе вічно бігати.

— За що заплатить? — перепитала я, висунувши голову в отвір дверей і дивлячись йому вслід.

— Просто перекажи йому, щоб сплатив борг, в іншому разі — заплатить власним життям. Усе просто. — Він не зупинився навіть на мить.

Я повернулася до квартири, замкнула двері. Джейкоб винен гроші? За що? Борг за навчання? Він запевняв, що погасив цей кредит ще минулого року.

Якщо, звісно, він сказав правду.

Джейкоб прийшов на годину пізніше, ніж зазвичай повертався з роботи. Побіжно глянув на ялинку, але нічого не сказав ані про гірлянду, ні про прикраси. Мовчки кинув сумку на стіл і відразу дістав пляшку пива із холодильника.

Ніби взагалі не помічав моєї присутності.

— Привіт!

Він відкоркував пляшку й одним ковтком осушив половину.

Вже кілька тижнів, як наші стосунки з Джейкобом зазнали змін: він більше не цілував мене, коли повертався з роботи додому.

Секс — по святах, і навіть коли секс таки траплявся, Джейкоб швидко закінчував і відразу злізав з мене. Ми хоча і жили разом, але ніколи насправді не були близькі. Кожного разу, коли я його про це запитувала, хлопець заспокоював, що все гаразд.

— Привіт.

Я вже геть втомилася від цього лайна. Коли йшлося про погане ставлення, терпець у мене міг швидко увірватися. Люди мають вирішувати будь-які складнощі та рухатися далі. Які, на його думку, труднощі він не переживав би, вони непорівнянні з моїми.

— Джейкобе, що в тебе сталося?

У відповідь він зробив черговий ковток пива.

— Ти ніби живий мрець. Ми навіть сексом не займаємось і...

— Мене звільнили. — Він допив пиво та кинув порожню пляшку в раковину. Голосний дзенькіт пролунав приміщенням, допоки пляшка не застрягла в зливному отворі. Джейкоб ухопився за край раковини, його тепла куртка була припорошена снігом.

Я прикусила язика, бо його слова стали для мене добрим цебром холодної води.

Звільненням пояснювалася його поведінка, коли він увійшов у дім, але чим зумовлено його відсторонення протягом всього місяця? Проте ставити запитання було не на часі.

Він поспіхом дістав із холодильника другу пляшку, відкоркував.

— Я в душ.

Джейкоб осушив пляшку, знову жбурнув порожню в раковину. Цього разу пляшка розтрощилася на друзки. Джейкоб попрямував у коридор.

— Може, поговоримо про це? — Через поганий настрій Джейкоба я геть забула про візит незнайомця. Більше це не здавалося таким важливим. І порушувати цю тему не мало сенсу.

Джейкоб навіть не озирнувся. Я продовжувала дивитися йому вслід, на його широку, могутню спину. Навіть зі спини він мав вигляд людини, яка у всьому зневірилась.

І цю безвихідь він випромінював, мов радіоактивні хвилі, які просякали все навколо.

— Ні.

Минув тиждень. Джейкоб щодня залишався вдома. Навіть не намагався шукати іншу роботу. Цілий день він сидів перед телевізором та потягував пиво. Якщо він не зупиниться, то його гнучка спортивна статура швидко перетвориться на потворний «пивний» живіт.

Я працювала інженером у міській організації. До моїх обов'язків входило підготувати зведення об'єктів на прилеглих територіях. Лише шість місяців тому я працювала над проектом будови одного з мостів. Здебільшого я працювала вдень, але іноді мала затримуватися й вечорами.

Коли потім я поверталася додому, мені доводилося приховувати власне роздратування. Джейкоб перетворював квартиру на суцільний безлад: повна раковина порожніх пляшок від пива, зі смітника все вивалювалося через вінець. Він навіть не помічав мого повернення додому.

Він ніколи мене не помічав.

— Якщо тобі не відомо, раковина — це не смітник. — Після важкого робочого дня я мала прибирати розгардіяш, тримаючи за зубами язик, який так і хотів вжалити образливим словом.

— Вибач... я саме хотів винести сміття.

Я змінила пакет для сміття, повний викинула в сміттепровід у кінці коридору. Коли я повернулася, Джейкоб так і не відірвав зад від дивана, щоб мене привітати. Не чекаючи від нього найменшої чемності, я відчинила холодильник подивитися, чим би перекусити. Тут стояли контейнери з їжею — її для Джейкоба приготувала матуся.

Іноді я відверто її ненавиділа.

Він цілком спроможний приготувати їжу самотійно, якби в нього було хоча б найменше бажання підвестися з дивана. Коли в сина настали скрутні часи, мати потура-ла йому, перетворюючи на ще більшого ледаря.

І це тягнулося вже доволі тривалий час.

— Джейкобе, нещодавно приходив якийсь дивний чо-ловік. Сказав, що ти заборгував йому гроші. Щось таке.

Джейкоб узагалі ніяк не відреагував. Лише на секунду підвів очі, але відразу знову витріщився в телевизор, ніби візит незнайомця був дрібницею.

— Якось я грав у покер, та в мене не було із собою грошей.

— Так ти розплатився з ним?

— Так, я вирішив питання.

Інтуїція підказувала, що він бреше. Дитинство на ву-лиці та життя в сиротинці навчило мене достатньо добре розбиратися в людях.

— З його слів випливало, що ти заборгував чимало грошей. — Незнайомець був високим, кремезним, до-волі брутальним чоловіком. Аніскільки не схожим на приятелів, з якими зазвичай вештався Джейкоб.

Хлопець зітхнув, не відриваючи очей від екрана.

— Я ж сказав тобі: питання вирішено.

Руки в боки я просунулася вглиб вітальні.

— Ти нічого від мене не приховуєш?

Джейкоб випростався і закотив очі.

— Відчепися від мене! Я щойно втратив роботу, а ти прискіпуєшся до мене! Терпіти не можу, коли ти при-скіпуєшся. — Він жбурнув пульт та знервовано попря-мував до входних дверей.

— Нічого я не прискіпуюся! — Я не відступала. — Мені здається, що ти від мені щось приховуєш.

Джейкоб схопив куртку та пішов геть:

— Я тобі все сказав. Це в тебе вже параноя.

Минали тижні, але нічого не змінювалося.

Джейкоб і далі переживав депресію, ховаючись від реальності. Він продовжував перетворювати квартиру на смітник, забиваючи раковину брудним посудом, а контейнер для сміття — смердючими недоїдками.

Попри власну злість я ані пари з вуст.

За весь цей час ми жодного разу не займалися сексом. Таким чином утримання сягнуло вже двох місяців. Я не німфоманка, проте мені потрібен регулярний секс. Інакше я ставала незадоволеною. Мене дратувало те, що Джейкоб мене не хоче. Ми ділили одне ліжко, однак він займав свою половину, а я — свою.

Одного разу, коли я повернулася додому, ситуація змінилася. У квартирі панувала чистота, телевізор було вимкнено. І Джейкоб не сидів, розкинувшись, перед екраном із пляшкою пива.

— Джейкобе!

Він вийшов у передпокій із сумкою через плече.

— Привіт, мала, — всміхнувся він уперше за довгий час.
Ще й «малою» мене назвав.

Він пригорнув мене до себе й поцілував у щоку.

«Ого! Що тут, в біса, відбувається?»

— А ти в доброму гуморі, як бачу. Чого б це?

— Я знайшов роботу.

— Чудова новина. — «Хвала Тобі, Господи!» Я вже втомилася від того, що він байдикує перед телевізором та лише набирає вагу. А мені доводилося ще більше займатися хатніми справами, і наша квартира швидко перетворилася на непривітне середовище. — Я така рада за тебе. А яку роботу?